

SKRIFTLIG FRÅGA TILL STATSRAÅD

Från Riksdagsförvaltningen
2024-05-08
Besvaras senast
2024-05-15 kl. 12.00

Till landsbygdsminister Peter Kullgren (KD)

2023/24:878 Örndödade renkalvar

Våren är här, så också i renarnas kalvningsland, och med det följer också nya rovdjursskador.

Forskning visar att björn, lo och järv men också örn orsakar renägare stora kapitalförluster. De senaste tio åren har renskötarna i framför allt skogssamebyarna märkt att de förlorar fler och fler kalvar samtidigt som björnstammen har ökat markant. Björn är det numera ganska lätt att få skyddsjaga, men däremot inte örn, som dödar fler renkalvar på fjällsluttningarna.

Riksdagen har satt upp nationella mål för antalet rovdjur. Dessa mål innebär att antalet rovdjur ändå fortsätter öka. Sammantaget finns det redan i dag ett oacceptabelt högt rovdjurstryck inom stora delar av renskötselområdet. Utvecklingen av rovdjursstammarna mot de uppsatta nationella målen innebär en alltför stor belastning för rennäringen. Det blir kostsamt för de drabbade renägarna och slår hårt mot både rennäringen och slakteri- och förädlingsbranschen.

Det finns ett årligt anslag för rovdjursersättningen, som baseras på förekomst av rovdjur och antalet rovdjursföryngringar. Eftersom det är ett tak på anslaget räcker dock inte pengarna till för de föryngringar som finns. Anslaget har inte höjts sedan mitten av 1990-talet. Att bara höja ersättningsnivån är dock inte en långsiktig lösning, utan rovdjursstammarna måste kraftigt reduceras genom jakt och skyddsjakt; man kan inte släppa rovdjursstammarna fria.

Samernas riksförbund har länge slagit larm till regeringen om att rovdjursersättningsystemet, på grund av utvecklingen av rovdjursstammen, för närvarande inte är fullt finansierat. Sverige har i modern tid aldrig haft så stora rovdjursstammar som i dag. Det innebär också nya utmaningar att utforma en politik som möjliggör en god förvaltning av stora rovdjur och som tillgodoser en bra balans mellan målet att uppnå och bibehålla gynnsam bevarandestatus för stammarna och samtidigt ta hänsyn till de människor som lever och verkar i rovdjurstäta områden.

Örnen gör störst skada på våren under kalvningen och på sommaren. Under våren dödar den nyfödda kalvar och kan i många fall flyga iväg med dem, vilket gör att det är svårt att dokumentera skadorna. Örnen angriper kalvar

också på hösten och vintern. Örnen slår även vuxna renar.

Är det många örnar inom ett område samtidigt blir de mycket aggressiva, och de kan ta död på en stor mängd kalvar.

Med anledning av situationen med örn i kalvningsland vill jag fråga landsbygdsminister Peter Kullgren:

Avser ministern att ta några initiativ för att minska antalet örndödade renkalvar?

.....

Isak From (S)

Överlämnas enligt uppdrag

Gergö Kisch